

Advent IV. vasárnapja – 2011. december 18. – B év

Idős bácsit látogatott meg a plébános, mert hallotta, hogy már halálán van. A bácsi valóban nagyon gyenge volt. Amikor a pap le akart ülni a feje mellett lévő székre, mégis összeszedte az erejét és így szólt. „Ne, ne arra a székre üljön! Ott az a másik az ágygal szemben, ott foglaljon helyet. Ez a szék a fejem mellett másnak van fenntartva.” „Ugyan kinek?” – csodálkozott a plébános. „Az a szék Jézusé. Mindig azt képzelem, hogy itt ül mellettem, és sokat beszélgetek vele.” Az atya meghatódva látta el a szentségekkel az öregurat, azután hazament. Néhány nap múlva a bácsi lánya hozta meg az idős úr halálhírét. Könnyezve számolt be róla, hogy amikor reggel holtan találták, a bácsi mosolygott, és feje arra a székre volt ráhajtván, amelynek mindig ott kellett állnia közvetlenül a feje mellett.

A mai olvasmányban és evangéliumban kétféle megnyilvánulást látunk Isten és ember kapcsolatában, két kiválasztott ember különféle magatartását. Dávid király, amikor Isten már békét és nyugalmat ad neki Izrael trónján, amikor megszilárdul a királysága és minden ellensége legyőzöttén hunyászkodik meg körülötte, elhívhatja magához Nátán prófétát, hogy valamit közöljön vele. Ha jól belegondolunk, már ez is furcsa: csak úgy magához hívhatja a prófétát, pedig a próféta Isten Lelkének engedelmessé válik. Ahhoz megy és akkor megy, akihez és amikor Isten küldi. Dávid egy önmagában szép tervvel áll elő, melyben semmi rossz nincs, sőt Isten ügyének tűnik. „Én magam cédrusfából készült palotában lakom, az Úr ládája meg csupán sátorban! Templomot építék az Úrnak.” Nátán nem kapott semmi szót az Úrtól ebben a témában, ezért ekkor még ráhagyja a tervet Dávidra. Éjszaka azonban szól hozzá az Isten: „Te akarsz házat építeni nekem? Én hoztalak el a legelőről, a juhok mellől, hogy népem, Izrael fejedelme légy.” Az alázatos és egyszerű Dávid, akit Isten éppen ezért a tulajdonságáért választott ki Izrael királyának, amikor a hatalom ízét megérzi, kezdi elveszíteni az alázatosságot, az Istenre való teljes ráhagyatkozást. Ennek más megnyilvánulásai is lesznek az életében, leginkább Batseba elcsábítása és férjének megöletése. Itt azonban még nincs szó semmiféle bűnről, sőt nemes szándéknak tűnhet mindenki szemében a templomépítés gondolata. Isten azonban mégsem fogadja ezt el, mert nem egyezik a szándékával, s figyelmezteti Dávidot arra, hogy inkább az ő irányítására figyeljen továbbra is, semmint ő akarjon diktálni Istennek.

Az evangéliumban Mária egészen más szívvel fordul Isten felé. Őt Isten szólítja meg, Ő küldi el hozzá angyalát, hogy tudtára adja örök megváltó tervének kezdetét. Mária pedig alázattal elfogadja a küldetést, annak minden bizonytalanságával együtt. Ő mindvégig megőrzi Istenre ráhagyatkozó figyelmes szeretetét: nem akarja átvenni Isten kezéből az irányítást még a keresztúton történő keserves találkozáskor sem. A mi Istenbe vetett hitünk is akkor valódi és üdvösséges, ha nem annyira a saját terveinkre, elképzeléseinkre kérünk jóváhagyást, rábólintást Istentől, mint inkább mi akarjuk felismerni és megvalósítani az ő akaratát életünkben.

Az Úr azt is megüzeni Dávid királynak Nátán próféta által, hogy amellet, hogy neki nincs szüksége a Dávid által építendő házra, éppen Ő, az Isten lesz az, Aki házat fog építeni Dávidnak. „Azt is közli veled az Úr, hogy felépíti uralkodóházadat.” Dávid családjáról, dinasztijáról van itt szó, amelyből a távoli jövőben a Messiás is származni fog. Egy ház értékét nem a nagysága, díszessége, a berendezés gazdagsága, fényűző volta adja, hanem sokkal inkább a benne lakók egymás iránti szeretete, a család békéje, derűje, mások iránti nyájassága, segítőkészsége. A „ház” nemcsak a királyi dinasztiaik esetében jelenti elsősorban az emberi közösséget, hanem minden család esetében. Az az ígéret, amit Isten tesz Dávidnak a háza felépítéséről, és ami Jézus megtestesülésével beteljesült, nem csak Dávidnak szól. Isten azért, hogy Fia beleszületik az emberiség nagy közösségébe, minden ember „házát”, vagyis családját, közösségét fel akarja építeni. Ha befogadjuk emberi sorsunkat vállaló Istenünket a házukba, akkor az valóban otthon lesz: ember otthona és egyben Isten otthona!

Milyen szépen tanúskodnak a karácsonyhoz kötődő magyar népi hagyományok arról a mélységes vágyról, amellyel az ember mindig is igyekezett az otthonába fogadni Jézust és ez által igazán békéssé, derűssé, örömtelivé tenni családjá életét. Gondoljunk a „Szállást keres a Szent Család” ájtatosságra vagy a betlehemezés szokására! Mindkettőnek lényege az, hogy az embert kereső, személyes életterünkbe belépni készülő Jézust mi is várjuk, örömmel fogadjuk hajlékunkba. Nem csak a templom, hanem a mi házunk, a mi családjunk, legszorosabb emberi közösségünk is Isten háza lehet ez által. Több népnek szokása az is, hogy az ünnepi asztal mellé oda tesznek egy széket és elhelyeznek egy terítéket magának Jézusnak is, hogy ezzel emlékeztessék magukat: kit is ünneplünk valójában, kinek is örülünk ma igazán! Milyen szép és boldogító lenne, ha a karácsonyig hátralévő egy hét és maga az ünnep is olyan lelkületben telne, hogy egész családjunkkal, a számunkra legfontosabb emberekkel együtt várjuk és fogadjuk a közénk születő Isten Fiát! Ha együtt vennénk részt a hajnali miséken, vagy legalább a karácsonyi ünnepi szertartásokon. Ha a család közösen venne részt a templomi pásztorjátékon, ha együtt tennének valamit a szülők és gyerekek a rászorulók, a náluknál elesettebbek érdekében! Igen, ez mind-mind lehetősége és egyben megtapasztalása annak, hogy Isten fel akarja és fel tudja építeni a „mi házunkat” is. Szerető jelenlétével hűségessé, figyelmessé, derűssé tudja tenni kapcsolatunkat azokkal, akik legfontosabbak a számunkra, de akikről oly gyakran mégis megfélekedzünk, akikkel olyan hidegek, ridegek, türelmetlenek tudunk lenni.